

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **S. A.**
narozený x, státní příslušník x
bytem x

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2019, č. j. OAM-528/ZA-ZA11-P15-2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 13. 9. 2019 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť dospěl k závěru, že je žádost podle § 10a odst. 1 písm. e) nepřípustná.
2. Žalobce úvodem namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 23c zákona o azylu.

3. Žalobce dále namítl, že byl ve vlasti pronásledován soukromými osobami z důvodu finančních potíží, bylo mu vyhrožováno násilím a byl opakovaně bit, přičemž orgány země původu se o něj nedokázaly postarat a pronásledování zabránit.
4. Žalobce dále namítl, že žalovaný ho v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu nepoučil o průběhu řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu a za jakých podmínek dojde k zastavení řízení.
5. Žalobce na závěr namítl, že žalovaný pochybil, když se odmítl zabývat aktuální situací v zemi původu žalobce, zejména ve vztahu k ochraně osob pronásledovaných věřiteli. Jeho situaci dle mínění žalobce zhoršuje to, že dluží i státním orgánům. Podle žalobce je možné diskutovat o míře pronásledování a dostupnosti ochrany, avšak žalovaný označil jeho žádost za nepřipustnou a řízení zastavil, aniž by se situací v zemi původu žalobce zabýval. Podle jeho mínění tedy v řízení neunesl svou část důkazního břemene.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v předmětné věci se jedná o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. První žádost žalobce podal dne 21. 1. 2018, avšak žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2018, č. j. OAM-69/ZA-ZA-11-2018, žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z forem. Zdejší soud následně rozsudkem ze dne 16. 10. 2018, č. j. 45 Az 13/2018-21, žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí odmítl a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2 Azs 353/2018-45, kasační stížnost odmítl.
7. K námitce žalobce, že nebyl poučen o průběhu řízení o opakované žádosti, žalovaný podotkl, že není zřejmé, z jakého právního předpisu žalobce dovozuje povinnost žalovaného jej v tomto směru poučit.
8. Za nedůvodnou považuje žalovaný i námitku žalobce stran neaktuálnosti zpráv o zemi původu. Podle žalovaného jsou podklady rozhodnutí aktuální. Podotkl také, že žalobce neměl při seznámení se s podklady rozhodnutí vůči aktuálnosti zpráv žádné výhrady.
9. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

10. Dne 21. 1. 2018 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu v České republice, neboť se zadlužil v souvislosti s provozem své farmy, ale své dluhy nesplatil, a bylo mu vyhrožováno zabitím, jestli dluhy nesplatí. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2018, č. j. OAM-69/ZA-ZA-11-2018, žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z forem. Zdejší soud následně usnesením ze dne 16. 10. 2018, č. j. 45 Az 13/2018-21, žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí odmítl. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2 Azs 353/2018-45, kasační stížnost odmítl.
11. Dne 9. 6. 2019 podal žalobce opakovanou žádost o mezinárodní ochranu v České republice. Dne 14. 6. 2019 k ní uvedl, že má ve vlasti problémy s nesplacenými dluhy a nezaplacenými daněmi z příjmů a nemovitých věcí (pozemků žalobce). Nevydělával dost peněz, aby je mohl zaplatit.
12. Dne 14. 8. 2019 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí. Vyjádřit se k nim nechtěl, pouze se seznámil s jejich výčtem. Rovněž jejich doplnění nenavrhl. K dotazu správního orgánu na nové skutečnosti či informace, které by měl vzít v úvahu, žalobce uvedl, že žádné změny neproběhly.

13. Napadeným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť dospěl k závěru, že je žádost podle § 10a odst. 1 písm. e) nepřijatelná.
14. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
15. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
16. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“
17. Soud předně konstatuje, že argumentace žalobce o porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu a ustanovení § 23c zákona o azylu není řádným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobce nedoplnil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným ve smyslu právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a proto soud tuto argumentaci žalobce nevypořádal.
18. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že ho žalovaný v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu nepoučil o průběhu řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu a za jakých podmínek dojde k zastavení řízení. Žalovaný nebyl povinen obeznámit žalobce s průběhem správního řízení či možnými způsoby jeho skončení, neboť jeho poučovací povinnost se omezuje na práva a povinnosti žalobce (viz § 4 odst. 2 správního řádu), mezi které tyto skutečnosti nepatří. Soud v tomto ohledu poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, že: *„Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“* Soud tedy konstatuje, že žalovaný informoval žalobce v rozsahu potřebném pro uplatnění jejích práv.
19. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný pochybil, když se nezabýval aktuální situací dlužníků v Uzbekistánu. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedl v opakované žádosti o mezinárodní ochranu totožné důvody, jak v případě jeho první žádosti, žalovaný správně dospěl k závěru, že opakovaná žádost žalobce je nepřijatelná, přičemž v takovém

případě se žalovaný zcela správně nezabýval meritem věci (viz § 10a odst. 2 zákona o azylu).

20. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně